

Sygn. akt IV KZ 31/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **J. J.**

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 lipca 2021 r.,

zażalenia oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt IV KK 573/20,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 7 lipca 2021 r., po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego J. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V K (...), uchylił ten wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Bezpośrednio po jego ogłoszeniu Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw.

z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosować środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec J. J. na okres 3 miesięcy, to jest do dnia 7 października 2021 r.

Na to postanowienie zażalenie wniósł oskarżony podnosząc, iż w zakładzie karnym przebywa już ponad 10 lat, że przesłanka „grożącej mu surowej kary” nie może samoistnie uzasadniać stosowania tymczasowego aresztowania bowiem jest to niezgodne z prawem międzynarodowym oraz art. 7 Konstytucji. Wskazał nadto, że w żaden sposób nie utrudniał postępowania karnego zaś za niestosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania przemawiają także względy osobiste i rodzinne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia trafnie wskazał na istnienie podstaw z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego J. J..

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, mimo uchylecia zaskarżonego kasacją wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, nadal wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony popełnił przypisaną mu nieprawomocnie zbrodnię zabójstwa. Tym samym została spełniona dowodowa przesłanka stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., który stanowi ogólną podstawę stosowania wszystkich środków zapobiegawczych. Z kolei wysokość nieprawomocnie orzeczonej wobec oskarżonego kary (w wysokości 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności) sprawia, że spełniona została również przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. Należy tu zauważyć, że choć na poczet tej kary zaliczono oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 6 listopada 2012r. do dnia 2 grudnia 2015r., to do odbycia jej w całości pozostały mu jeszcze niemal 4 lata (odbywanie reszty orzeczonej kary rozpoczął on bowiem dnia 21 lutego 2021r.), co pozwala

zaakceptować przyjęte w zaskarżonym postanowieniu ustalenie o grożącej mu surowej karze.

Kodeks postępowania karnego aktualnie stanowi, że surowa kara w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., jest samodzielną przesłanką szczególną stosowania tymczasowego aresztowania. Wbrew więc argumentacji przedstawionej w zażaleniu, przesłanka w postaci „grożącej surowej kary” może uzasadniać zastosowanie także najsurowszego ze środków zapobiegawczych.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie wskazano na obawę matactwa ze strony oskarżonego J. więc przesłanka ta nie była podstawą do zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. Stąd, podnoszona w zażaleniu okoliczność, że nie utrudniał on dotychczas toku postępowania karnego nie ma istotnego znaczenia, tym bardziej, że przez okres pomiędzy 2 grudnia 2015r. a 21 lutego 2021r. oskarżony także był pozbawiony wolności, odbywając karę za inne przestępstwa i nie miał w zasadzie możliwości utrudniania prawidłowego przebiegu postępowania.

Opisana w zażaleniu przez J. J. jego aktualna sytuacja rodzinna nie należy do tych, dla których pozbawienie go wolności wywołuje wyjątkowo ciężkie skutki (art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.), Okoliczności wykazywane przez oskarżonego należy ocenić jako zwykłe konsekwencje odbywania wieloletniej karą pozbawieni wolności.

W tych warunkach Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.